

staroga svijeta i to Egipatska, Babilonska, Asirska, Persijska i Indička. Svjetske države vidimo tu osnovane na bronzених sulica, kao što su danas na ocjelnih bajonetih.

Iz dalekoga orienta su Feničani već 1700 pr. I. plovili po evropskih morih trgujuć poglavito bronzеним, bakrenim i kositrenim orudjem. Kositar su dovozili, kako smo vidjeli, iz Cornubije.

Kad je čovjek znao iz kositrovice izvaditi kositar, kušao je analognim postupkom od hrdje, u kojoj je slutio mjed i ovu potonju kov vaditi. To mu je nakon pojačanja topline podpunoma pošlo za rukom i onda tek otvorili su mu se novi izvori mjeda. Imenito je onda otok Cypar dao možda najveći dio mjeda, koj se je rabio u zemljah oko sredozemnoga mora, odkale i zajednički naziv mjeda, stojeći u savezu sa porieklom istog (aes cyprium, cuprum, cuivre, kupfer).

Bronzeno orudje nalazimo razprostrto po celoj Evropi počam od tresetnica danskih preko Švicarske, gdje ga je naći u jezerskih naselbiuah, zatim kroz cielu Italiju. Naša domovina ima takodjer tragova bronzene dobe.

Bronzena doba odsieca skoro ciela tri tisućleća staroga vieka, te se može uzeti, da traje sve do ntemeljenja grada Rima (753 pr. Kr.). Homerski eposi, osobito Odysseja spominju željezo, ali bojno oružje kod trojanskih i grčkih junaka bijaše još uvijek bronz.

(Nastavak sledi.)

Dr. Pilar.

Još dvie zavjetne ruke iz bronza

O. Jahn (*Ber. d. sächs. Ges. d. Wissensch. 1855. 28*) prosudio je u kratko šestnaest zavjetnih ruku nalazećih se u raznih sbirkah njemu poznatih, a J. Becker u svom sastavku: *Die Hedderneheimer Votivhand (Ver. f. Gesch. u. Alterthumsk. Frankfurt a. M. 1861)* dodao je još jednu, a jedna je već bila od prije priobćena u *Museo Bresciano illustrato (I. 146. Tav. 41. 4)*. Gosp. H. Dilthey u časopisu *Archaeol.-epigr. Mittheil. aus Oesterreich. Jahr. II. Heft I. 1878 str. 44-65* dodaje još jednu istoga načina nalazeću se u sbirci Fr. Trau u Beču, i dvie druge ali razne vrsti, koje se čuvaju jedna u Trstu a druga kod istoga Trau u Beču. Sve su to desnice. Na dvih stoji urezan nadpis, iz koga se bielodano vidi, da su uprav

zavjetne; a to potvrđuju sve više i slike, koje se na nekojih opazuju, na pr. žena sa djetetom pri prsih; muško i žensko, u što si pružaju desnice u znak vjenčanja i t. d. Gosp. Dilthey najprije razpravlja o značenju položaja prstiju, zatim o mnogobrojnih osebinah, po kojih se odlikuju i razlučuju. Ove su poglavite: borovnica, zmija, gušterica, kornjača, žaba, pijavica. Iztiče pako simbolizam pojedine stvari, izpunjujući u tom mnogu prazninu, koju je Jahn izostavio a Becker nije popuniti znao, i izpravljajući mnogo toga, što se prije krivo shvatilo, na temelju nepobitnih činjenica i dokaza.¹

I naš zem. muzej posjeduje jednu od onakovih ruku iz bronza, našastu u Sotinu. Na njoj palac i kažiprst stoje upravno razviti; srednjak isto tako, ali spreda malko nagibljen; prstenjak i mezimac su zatvoreni. Na našoj ruci nema nijednoga predmeta, ili slike ili ma kojeg drugoga bilježja osim zmijske, koja siže repom do zapešća, gdje se jednokrat uvija, te uzlazi na kažiprst, o kom se jednoč okrenuv, glavom ga napokon promašuje. Zapešće je prazno; na njem se vidi pako popriečna rupica, s čega je jasno, da se je ruka natakala i čavličem utvrđivala, ili je o vratu ili o čem visila. Sve je napokon na njoj razmjerno izraženo, a i radnja je prilično dobra. Visoka je 0,9 $\frac{1}{2}$ metr., a teži 226 gram. V. tab. IV. br. 2. (Sv. Mittheil. I. c. Tab. IV.).

Ovih dana pako dobio je isti naš zem. muzej od veledušnoga svog dobrotvora c. kr. glavnoga zapovjedništva u Zagrebu, kao krajiške državne upravne oblasti, na ocjenu i pohranu još jednu krasnu, veoma važnu i osobito zanimivu zavjetnu ruku, koju mu je podnilo sl. c. kr. ravnateljstvo vel. gimnazije u Vinkovcih, gdje je i našasta. Na njoj prsti stoje upravno razviti (Sr. Mittheil. I. c. Tab. III. 3—4), samo srednjak i prstenjak sdruženi, a jedina znamenja su: prsten sa kameom na kažiprstu i zmija o zapešću obavita, samo djelomice po istom zapešću uzlazeć. Rupice nema, doli jažica oko zapešća, koje je puno. Vis. 0,8 $\frac{1}{2}$, a teži 193,0 gram. V. Tab. V. br. 2. S. L.

¹ Nije treba, da dalje o toj Dilthey-oj razpravi kažemo, pošto ju gosp. Meixner u svom prilogu tumačenju našega dragulja mal ne sasvim izcripio.